

Δύνασθε νὰ ξετρυπώσητε τοὺς χρηστοὺς καὶ νὰ κατακλείσητε ἐν γαλεάγρα τοὺς φαύλους;

Δεῦτε.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐδὲ σκιά ἐξουσίας ὑπάρχει.

Δύνασθε νὰ δημιουργήσητε ἐξουσίαν ἰσχύουσαν, ζῶσαν, ὑπάρχουσαν;

Δεῦτε.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ μυλωνᾶ εἶναι προτιμητέον τοῦ πρώτου τῆς πολιτείας ἀξιώματος, τοῦ ἀξιώματος τοῦ ὑπουργικοῦ.

Ὁ μυλωνᾶς κρείσσων τοῦ ὑπουργοῦ!!!

Ναί, ὁ μυλωνᾶς κρείσσων τοῦ ὑπουργοῦ.

Σεῖς δύνασθε νὰ ἀναφέρητε ἀπὸ κοπρίας τὰ δημόσια ἀξιώματα;

Δεῦτε.

Ἐνὶ λόγῳ· ἂν ἐκτὸς ὑμῶν ζητήτε τὴν σώζουσαν, τὴν κυβερνήσουσαν, τὴν δημιουργὸν δύναμιν, μεγάλην ἀπατάσθε ἀπάτην.

« Ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,

» Ἡδὲ κασιγνητός· σύ δέ μοι θαλερός παρακοίτης. »

εἶπέ ποτε πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς ἢ πάντων ὄρφανῆ, ἢ πάντων ἔρημος Ἀνδρομάχη.

Τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἑλλάς πρὸς τὴν Ἐπτανήσον σήμερον λέγει, διότι οὐδεμία ἄλλη ὑπολείπεται αὐτῇ σωτηρίας ἐλπίς.

Καὶ τῷ ὄντι· μία ἐτι ὑπολείπεται τῇ Ἑλλάδι σωτηρίας ἐλπίς, λεπτή μὲν καὶ ἄπορος, ἀλλὰ μία καὶ μόνη.

Ποία;

Οἱ ὀγδοήκοντα τέσσαρες.

Ἄν ἡ Ἐπτανήσος δὲν ἀποστείλῃ οἷους πρέπει ν' ἀποστείλῃ, ἂν οἱ ἀποσταλησόμενοι εἰσέλθωσιν ἐντὸς τοῦ ἐλληνικοῦ βουλευτηρίου, ὄχι ὡς ὄκον ἐν, ὄχι ὡς ὄραγμα ἀκοντίου, ἀλλ' ὡς ἀπλᾶς μονάδες, ὡς ἀκόντια ἐφιλωμένα, δὲν πρέπει νὰ ἦναί τις προφήτης, διὰ νὰ προῖδῃ τὸ ὀλέθριον τέλος παντός τοῦ ἐλληνικοῦ.

Ὁ γόρδιος δὲ δεσμός ἰδοῦ εἰς τί συνίσταται.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ ὀγδοήκοντα καὶ τέσσαρες πληρεξούσιοι τῆς Ἐπτανήσου ἀποτελοῦσι γλῶσσαν μίαν, χεῖλος ἓν.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς τοὺς ὀγδοήκοντα καὶ τέσσαρας Ἐπτανησίους προστίθενται καὶ οἱ φόβον Θεοῦ ἔχοντες Ἕλληνες πληρεξούσιοι.

Θέλει ἄρά γε ἀποτελεσθῆ ἐξ αὐτῶν πλειονοψηφία;

Ὡδέ ἐστιν ἡ σοφία καὶ ἡ φρόνησις.

Κατ' ἀρχαῖον ἐλληνικὸν δόγμα, « Πλείονας ὁμογνώμονας ἔχουσιν οἱ φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι. »

Ἐὰν λοιπὸν (ὃ μὴ γένοιτο) εὐρεθῶσι πλείοτεροι τῶν σπουδαίων οἱ φαῦλοι, καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν εἶναι πάντῃ ἀπίθανος, ἐὰν ἢ ἐν Ἀθήναις Συνέλευσις δὲν δεχθῇ τὰς εἰλικρινεῖς ὑπὲρ τῆς βασιλείας καὶ τῆς Ἑλλάδος τῶν Ἐπτανησίων ιδέας, ἀλλ' ἄλλα ἀντ' ἄλλων θελήσῃ, ἂν θελήσῃ βασιλείας εἰδῶλον, ἀντὶ βασιλείας ζώσης, τί τότε ποιητέον;

Πρέπει τότε ἡ Ἐπτανήσος νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα, ἢ πρέπει, ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀμυνομένη, νὰ εἴπῃ, « Αὕτη κρείσσων, αὕτη κυρία; »

Τίτι ὁμως τρόπῳ θὰ εἴπῃ, « Αὕτη κρείσσων, αὕτη κυρία; »

Καὶ ᾧδέ ἐστιν ἡ σοφία καὶ ἡ φρόνησις.

Δὲν λέγω νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν αὐθαίρετον θέλησίν τῆς ἡ Ἐπτανήσος, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει τῆς Ἐπτανήσου αἱ δυνάμεις νὰ ἐξαντληθῶσιν ἐπὶ ματαίῳ.

Τὸ τάλαντον τῆς Ἐπτανήσου πρέπει νὰ πολλαπλασιασθῇ· διότι ἂν δὲν πολλαπλασιασθῇ, τετέλεστα ἡ Ἑλλάς, τετέλεστα ἡ βασιλεία, τετέλεστα ἡ Ἐπτανήσος.

Διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀποσταλῶσι πληρεξούσιοι δυνάμενοι νὰ πολλαπλασιάσωσι τὸ τάλαντον. Οἱ δὲ μὴ δυνάμενοι τοιοῦτον πολλαπλασιασμόν νὰ φέρωσιν εἰς πέρας, ἄς καθίσωσιν εἰς τὰ αὐγά των, διότι, σπεύδοντες τὰ σπεύδουσι, κατ' οὐδὲν προδοτῶν τῆς πατρίδος διαφέρουσι.

Τὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν σύνταγμα, ὁ νόμος, διατί ἄρα γε ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας παραμένει, καὶ ἐν ἔθνος ἑτοιμον πάντοτε εἶναι ν' ἀποθάνῃ πρὶν ἢ τὸ γράμμα τοῦ νόμου παραβῆ;

Διότι ὁ Θεὸς ἔδωκε τὸν νόμον ἐν μέσῳ ἀστραπῶν, βροντῶν, θαυμάτων διότι δάκτυλος Κυρίου ἐχάραξεν αὐτόν.

Καὶ ὁ Μίνως, καὶ ὁ Λυκοῦργος, καὶ ὁ Νουμᾶς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐνόμισαν ἀναγκαίαν τὴν τοῦ Θεοῦ ἐπικουρίαν πρὸς ἐνίσχυσιν, πρὸς ἀγιασμόν τῶν πολιτευμάτων, ἃ αὐτοὶ εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν ἔδωκαν.

Σύνοδος ἀνθρώπων μὴ ἀγία δύναται νὰ συντάξῃ πολίτευμα ἅγιον;

Μὴ ἅγιον δὲ πολίτευμα δύναται νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ;

Ἡ συγχῆ δὲ τῶν πολιτευμάτων πτώσις, ἢ συγχῆ ἀλλαγὴ δὲν εἶναι ὀλεθρος, ἀπώλεια, ἐσχάτη καταστροφή;

Θέλουσιν ὅμως κατορθῶσαι οἱ ὀγδοήκοντα καὶ τέσσαρες ν' ἀγνίσωσι, ν' ἀγιάσωσι τὴν ἐν Ἀθήναις Συνέλευσιν;

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐστρωμένη ῥόδα ἢ ἀπὸ τῆς Ἐπτανήσου εἰς Ἀθήνας ἀγούσα ὁδός, οὐδὲ τοῦ πληρεξουσίου ὁ στέφανος εἶναι ἀθιμός.

Πόσοι ὅμως σπεύδουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας τυφλοῖς ὄμμασι, γυμνῷ ποδὶ, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ πανηγύρεως, περὶ ἀστραγάλων παιδιᾶς, περὶ βραβείων διανομῆς!

Ἰδίως δὲ τῆς Κερκύρας οἱ πληρεξούσιοι, ἐκτὸς τοῦ γενικοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος, ὀφείλουσι νὰ λύσωσι καὶ ζητήματα ἄλλα, ὅπως τοπικά.

Ἡ Κέρκυρα, ἐν τῇ τῆς Ἐπτανήσου ἐνώσει, ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν, διότι ἀπὸ πρωτεύουσος γίνεται ἐπαρχία. Ἐξαιρετικὰ λοιπὸν πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς μέτρα.

Ποῖα;

Οὕτω καιρὸς.

Ἡ Κέρκυρα μεγάλας θέλει δοκιμάσει ἐν τῇ ἐνώσει ὕλικὰς ζημίας.

Ὁ τραυματίας δὲν αἰσθάνεται ἐν τῇ τῆς μάχης μέθῃ τῶν πληγῶν αὐτοῦ τοὺς πόνοους. Ἄλλ' ἅμα ἢ μάχῃ παύσῃ, πίπτει ὁ δυστυχῆς ὡσεὶ νεκρὸς καὶ ἀποθνήσκει, ἂν πλησίον αὐτοῦ δὲν εὐρεθῶσι φιλόανθρωποι ἰατροὶ, ἀρκούντα μειλίχια φάρμακα.

Ἡ Κέρκυρα εἶναι ὁ τραυματίας ἐκεῖνος Σπαρτιάτης, ὅστις, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενος, τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι ἐδήλωσε τῆς πατρίδος αὐτοῦ τὸν θρίαμβον καὶ τῆς λακωνικῆς χώρας τὴν ἐπέκτασιν.

Ἰδοὺ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἢ Κέρκυρα ἔπεσεν ἄλλὰ πρέπει καὶ ν' ἀποθάνῃ;

Θὰ ἀποθάνῃ ὅμως ἢ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τραυματισθεῖσα καὶ τὰ λοιπὰ πνέουσα Κέρκυρα, ἂν δὲν βαλσαμώσωσι τὰς πληγὰς αὐτῆς μετὰ χειρὸς μαλακῆς ἰατροὶ ἔμπειροί, ἐπιτήδειοι ἰατροί.

Ἡ Κέρκυρα δυστυχῶς κατέχεται καὶ ὑπὸ ἄλλης δεινῆς καὶ φοβερᾶς ἀσθενείας.

Οἱ ἐν τῇ πόλει ὑποβλέπουσι τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς ὑποβλέπουσι τοὺς ἐν τῇ πόλει.

Τίς ἔχει δίκαιον;

Δὲν πρόκειται σήμερον περὶ τοῦ τίς ἔχει δίκαιον· πρόκειται νὰ σώσωμεν καὶ νὰ σωθῶμεν, αὐριον δὲ βλέπομεν τίς ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον. Βεβαίως ὅμως, ἂν ἢ ἡ πόλις ἐν τοῖς πρὶν δὲν ἐκώφευεν, ἂν δὲν ἐκλείε τοὺς ὀφθαλμούς της, τοιοῦτον μεταξὺ τῶν ἀγρῶν καὶ αὐτῆς δὲν ἠνοίγετο βάραθρον.

Τὸ βάραθρον αὐτὸ πρέπει νὰ πληρωθῇ τῇ συνεργείᾳ τῆς πόλεως, τῇ τῶν ἀγρῶν συμπράξει, διότι ἄλλως φοβεραὶ θέλουσιν ἀνατείλει ἐπὶ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἡμέραι.

Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ μεταξύ ἀδελφῶν ἐχθρα πρέπει νὰ δύση πρὶν ἢ δύση ὁ ἥλιος. Μυριάκις ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ, καὶ ἡ μεταξύ τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀγρῶν ἐχθρα ἔμεινεν ὀρθή. Καὶ ἰδοὺ μέγας ἐξ αὐτῆς ἐσχηματίσθη πύργος.

Ὁ πύργος αὐτὸς πρέπει νὰ καταπέσῃ, πᾶς δὲ ὁ μὴ συμπράττων, πᾶς ὁ ἀντιτείνων εἶναι ἐχθρὸς τῆς πατρίδος.

Κατὰ τοὺς φυσικοὺς, ὁ μικρὸς λίθος ὁ καταπίπτων σπεύδει πρὸς τὴν γῆν· συγχρόνως ὁμοίως καὶ ἡ γῆ σπεύδει πρὸς τὸν καταπίπτοντα μικρὸν λίθον.

Ἄς σπεύσῃ λοιπὸν ὁ κατοικῶν τὰ μέγαρα τῆς πόλεως πρὸς τὸν χωριάτην, τὸν κατακείμενον ἐν τῇ τῶν ἀγρῶν καλύβῃ, ἄς σπεύσῃ καὶ ὁ χωριάτης, παραδίδων εἰς λήθην τὰ παρελθόντα, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἄρχοντος, τοῦ εὐγενεοῦς.

Ἄς ὁμοφρονήσωμεν σήμερον, καὶ αὔριον, εἰ δέον, ἐπαναλαμβάνομεν τὰς ἀπρηχαιωμένας κερκυραϊκὰς μάχας.

Ἐν ὀλίγοις δέ.

Ὁ τῆς Κερκύρας πληρεξούσιος ὀφείλει νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα, τὴν βασιλείαν, τὴν Ἐπτανήσον, ν' ἀπαλλάξῃ δὲ τὴν Κέρκυραν ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐφιάλτου, ὅστις τὴν καταθλίβει, ἀπὸ τῶν κινδύνων, οἵτινες ταχὺ ἔρχονται, ἐὰν ἡ φρόνησις καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν προεδρεύσωσιν ἐν ἡμῖν.

Μὴ νομίση δέ τις, ὅτι, ταῦτα γράφων, ἐμπνέομαι ὑπὸ μόνῃς τῆς πρὸς τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς μου ἀγάπης. Διότι καὶ μὲν καὶ ἐγεννήθην καὶ ἐξεπαιδεύθην εἰς Κέρκυραν, καὶ ἐκ Κερκύρας κατάγομαι, ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι ἔγινα ὅ,τι ἔγινα· ἐν Ἑλλάδι εὗρον προστασίαν, φίλους, οἴους ὀλίγοι ἔχουσι. Καὶ αὐτὰ τῆς Ἑλλάδος τὰ δυστυχήματα, ὧν μετέλαβον, ἔτι μᾶλλον μετ' αὐτῆς με συνέδεσαν· διότι δὲν ὑπάρχει σύνδεσμος τοῦ ἐν κοινοῖς δεινοῖς καὶ κινδύνοις συναπτομένου. Διὰ τῆς Ἑλλάδος ἀνέθρεψα τὰ τέκνα μου, καὶ ἀδύνατον πλεον εἶναι, καὶ ἐν τοῖς τῶν Κερκυραίων καὶ ὀλίγοις καταγεγραμμένοις ὑπάρχων, νὰ τὴν λησμονήσω καὶ νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτῆς, οἰαδήποτε καὶ ἂν τὴν περιμένη τύχη. Καὶ ἴσως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ Ἑλλάδα χωρὶς Κερκύρας· ἀλλὰ Κέρκυρα χωρὶς Ἑλλάδος εἶναι τι ἀκατάληπτον καὶ κατ' αὐτὴν ὑμῶν τὴν ὁμόφωνον γνώμην.

Ἐπεὶ τῆς Ἑλλάδος λοιπὸν καὶ τῆς Κερκύρας ἀμυνόμενος, ἦλθον νὰ ζητήσω τὴν πανοπλίαν σας.

Μοῦ τὴν δίδετε;

Σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ καταισχύνω τὰ ὄπλα σας. Ἐλεημοσύνην ὁμοίως οὔτε ζητῶ, οὔτε δέχομαι, οὔτε θέλω. Διότι καὶ οἱ ψήφων ἐπαίται οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ ἐπαίται· ἐπαίται μάλιστα παντὸς ἄλλου ἐπαίτου εὐτελέστεροι. Ἐπαίται δὲ οὐδέποτε, οὔτε πατρίδα εἰς γόνυ πεσοῦσαν ἀνέστησαν, οὔτε ἐξ ἐρειπίων ἐδημιούργησαν θρόνους.

Δὲν μοῦ δίδετε τὴν πανοπλίαν σας; Νομίζετε ὅτι ἔχετε εἰκοσι κρείττονας ἐμοῦ;

Ὁ Θεὸς ἄς κατευθύνῃ τὰ διαβήματα αὐτῶν.

«Ἄλλ' οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον.»

Ἐν Κερκύρα, τὴν 3 Ἰουνίου 1864.

Γ. ΖΩΧΙΟΣ

ἀντιπλοίαρχος.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΡΜΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΕΡΖΑΚΗ.